

§. 7. *Propria Suppositio est, cum Vox, quæ dicitur supponi, à nativâ significatione non abit, sed in significatione propriâ accipitur; seu, quando Terminus supponit pro re, quam propriè significat: ut, homo pro homine verò, Agnus pro verò agno quadrupedi, Leo pro verò Leone, bestiâ; lapis pro verò lapide. Sic in hac Propositione: homo ridet, rîder habet propriam suppositionem. Porro*

APHOR. VII.

Suppositio propria est vel Singularis, vel Communis.

Εξ 9^{ου} 1^{ου}.

§. 1. Quemadmodum enim voces, quæ propriâ dicuntur, sunt duplicis differentiae, quædam enim rem pluribus communem, quædam autem unam rem, quæ non est communis pluribus, determinatè denotant; ita exindè duo veluti Suppositionis propriè dictæ fluunt rivuli, quorum prior Communis, posterior Singularis audit.

§. 2. Singularis alio nomine Discreta dicitur; (Undè discretè supponere vel supponi frequens est in Summulistarum libris) cum cognitio rei singularis in singulari sit discretio sui objecti à cæteris aliis rebus; quam Appellationis hujus rationem reddit Mendoza Diff. Summ. 2. sect. 4. §. 12.

§. 3. Est autem Suppositio Singularis sive Discreta vocis in Enunciatione acceptio pro uno tantum individuò. Atq; ita supponuntur Subjecta in his Enunciationibus: *Salomon fuit Regum sapientissimus, Petrus fuit Apostolus.* Pertinent huc non solum (1) Nomina Propria; E. g. Petrus, Paulus, Johannes &c. quæ toties novas fortiuntur significationes, quoties aliis Subjectis imponuntur. Undè vox Paulus, anteqvàm ita nominabatur Apostolus, hunc non notabat, postqvàm verò ipse hoc insigniebatur nomine, significabat eum, adedq; novam acqvierebat significationem. Sed & (2) Pronomina Demonstrativa, v. g. Tu, Hic, Ille. Ab aliis huc quoq; referuntur (3) Nomina Appellativa, quatenus habent Pronomen Demonstrativum præfixum; quâ ratione hic Homo supponitur in hac Enunciatione: *Hic Homo est sapiens.* Sed hoc non est perpetuum. Siqvìdem Fonseca l. 3. Instit. Dial. c. 23. statuit, quod Pronomen Demonstrativum non semper unam duntaxat rem singularem notet, sed totam speciem, ut, siqvìs dicat: *Hic liber est optimus. Ubi librum pro totâ specie accipi censet, non pro uno tantum libri Individuò.*

B 3

§. 4. A